

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:51	8:03	ירושלים
7:07	8:06	בני ברק
6:58	8:06	חיפה
7:05	8:04	באר שבע
7:38	8:41	ניו יורק
7:59	9:25	לונדון

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

ימים נוראים

יום מנוחה וקדושה

הדרכים מלאות בהמוני אדם, כולם יוצאים לתור את הארץ, ולהתרענן מעט במקומות נעימים יותר מאשר במרכזי הערים.

מירוץ החיים נעצר, הכל בחופש. משפחות שלמות עוזבות את מקום מגוריהם, ויוצאים לגלות מרצון, במטרה לחפש מעט אויר יותר צלול, ובמטרה לשנות אוירה.

כך הוא הטבע האנושי, הזקוק לעצירת שיגרת החיים, לעצירת מירוץ החיים הבלתי פוסק, לנקודות התרעננות שונות.

אך זאת עלינו ליזכור, אין ליהודי חופש מחובותיו לאלוקיו, המלוות אותו יום יום במשך שלוש מאות ששים וחמש ימים בשנה. כל יום עם סוג העבודה המיוחדת לו.

אך גם בעבודת ה', ישנם נקודות התרעננות. יש את נקודת ההתרעננות השבועית, ביום השבת, יום מנוחה וקדושה לעמך נתת.

ניתנה לנו גם האפשרות להוסיף מהחול על הקודש, ובכך לזכות להגעים נוספים של אותה מנוחה קדושה, כאשר "הכל כלול במחיר". אם רק נשכיל להכין את עצמנו מראש במועד, נוכל להכנס מבעוד מועד לקדושת השבת, וגם למשוך אותה עוד קצת אחרי יציאת השבת, ובכך לזכות לעוד כמה דקות עילאיות של מנוחת השבת.

וסליחה וכפרה מתוך שמחת החג, כך גם ימי בין המצרים שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, נועדו למחילת עוונותיהם של ישראל, מתוך הגלות המכפרת.

עברנו איפוא ימים נוראים, ימים של כפרה, אם רק ניצלנו אותם כיאות, אכן יכלו ימים אלו לרומם אותנו, ולהביא אותנו לקירבת ה'.

ובין הימים הנוראים מאן, לבין הימים הנוראים משם, אנו ניצבים בפתחם של ימים נוראים מסוג אחר ושונה. בימים אלו, נמצאים המוני בית ישראל בחופשת סוף שנה, הדרכים מלאות בהמוני משפחות וצעירים היוצאים לחילוץ עצמותיהם ולרענון, וכל הדרכים - כבר לימדונו רבותינו - הם בחזקת סכנה.

ובתוך כל זה, מקבלים אנו את השבת המיוחדת הזו, היא השבת שזכתה לתואר "שבת נחמו". שבת של נחמה. שבת שבה קוראים על קבלת התורה, שהיא מקור הנחמה הטוב ביותר. שבת שבה קוראים על קבלת עול מלכות שמים ואהבת ה', שזה מקור החיוק וההשראה לכל יהודי באשר הוא. שבת שבה אנו מדגישים את קריאת הנחמה בגאולה העתידה לבוא במהרה בימינו. השם "שבת נחמו" מבטא גם את עובדת היותה של השבת עצמה מקור לניחומים, באשר שמירת השבת היא התקווה לגאולה השלמה, ובאשר יום השבת משול ליום שכולו שבת ומנוחה בלא צרות ובלא מרעין בישין.

נתחזק בשמירת השבת ובכבודה כראוי לה, ונזכה לנחמת עולמים במהרה.

הנראית כמדרש פליאה, ובתוכם הוא מתייחס לימים המיוחדים אותם עברנו זה עתה, וכדאי לצטט חלק מהדברים הנוגעים לענייננו.

הגמרא במסכת בכורות (דף ח) מספרת על רבי יהושע בן חנניה, אחד מגדולי התנאים, שנפגש עם קיסרה של רומי העתיקה, ובתוך הדו שיח שהתנהל ביניהם, אמר לו רבי יהושע בן חנניה על חכמי ישראל, שהם חכמים יותר מחכמי רומי הגדולים, שנודעו בחכמת הפילוסופיה העמוקה. אמר לו הקיסר, אם כך לך ותנצח אותם ותביא לי אותם אלי.

אין כאן המקום להכנס לכל התיאור הרחב המפורט בגמרא, כיצד הצליח רבי יהושע לחדור למבצרם של אותם חכמים שישבו בפאתי אתונה במקום מבוצר ותחום שהיה בלתי נגיש ובלתי עביר, ואת כל דו השיח המעניין והמרתק שניהל רבי יהושע איתם. אך לענייננו ניקח כמה מילים מתוך דברי המהרש"א, דברים המתייחסים לימים המיוחדים אותם עברנו זה עתה, ולימים הנוראים העומדים לבוא לקראתנו בשעה טובה ומוצלחת.

המהרש"א עומד על כך, כי מספר הימים של שלושת השבועות וימי בין המצרים, שוה ומקביל לימים שבין ראש השנה להושענא רבא, כשהוא מסביר שעל ימים אלו ומשמעותם נוהל דו השיח של החכמים, על ידי דברי חידות ומשלים, כסיפורי ביצים וגבניות. ומסביר המהרש"א, כי אותם עשרים ואחד ימים מקבילים הם זה לעומת זה, כי אכן התוצאה של שניהם שוה, שניהם מלבינים את עוונותיהם של ישראל, כשם שימי הדין שבין ראש השנה להושענא רבא נועדו למחילה

הימים הנוראים מאחורינו!

מה? רק עכשיו בט"ו באב, מתחילים לברך זה את זה בברכת "כתיבה וחתימה טובה", ומתחילים להתכונן לקראת הימים הנוראים הבאים עלינו לטובה, אז מה פתאום אתה פותח את המילים שלך בכך שהימים הנוראים מאחורינו?

נכון, הימים הנוראים האמיתיים, הם לפנינו, ממש או טו טו כאן. אבל היו לנו כאן כאלה ימים נוראים, ימים שבהם לא יכולנו לשמוע מוזיקה כמו שאנחנו אוהבים, ימים שלא יכולנו ללכת לרחוץ בים ובבריכה כאוות נפשינו. אלו היו ימים ממש נוראים ואיזמים עבורי.

זה לא דו שיח ששמענו, אבל זה בהחלט הלך רוח שראינו וחוינו. ההתייחסות לימים הקשים שזה עתה נפרדנו מהם, היא התייחסות כאל דבר מעיק ומכביד, שטוב לו היה שלא נברא משנברא.

בוודאי ובוודאי שטוב להם היו לימים אלו שלא נבראו, וכולנו תפילה ותקוה שימים אלו לא רק שיתבטלו ויעברו מהעולם, אלא יפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים. אך גם עתה, במצב שבו עוד לא זכינו, ובית המקדש עדיין לא נבנה, וגואל צדק עדיין לא בישר לאזננו את בשורת הגאולה, הרי שימים אלו הם גם ימים של לימוד ולקח מאלף, המתירים את רישומם על נפש האדם לימים רבים. הם לא ימים נוראים בפרשנות הרחובית של מילה נוראה זו, המשמשת כביטוי לדבר בלתי נסבל, אלו הם ימים נוראים המטילים את מוראם על האדם, כפי שהימים הנוראים של תחילת השנה הם נוראים בשל היותם ימי דין ומשפט.

ישנו מהרש"א מאלף, המסביר גמרא



לשון חכמים

שמור את יום השבת. זהו הדבור הרביעי. וענינו כי לפי שבדבור אנכי שהוא הקדמה ויסוד לכלם הודיעם השם יתברך שהוא מזהה את העולם ובורא אותו ומנהיג את ישראל כלי שום שר ומזל אחר. ובדבור השני הזהירם על נתינת האלהות לזולתו. ובדבור השלישי הזהירם שלא יכפרו בו ויאמרו שהוא שוא. צוה אותם בדבור הזה הרביעי שלא יפלו ברשת הכפירה ההיא שיעשו זכרון לבריאת העולם והנה יעשו זה בשמירת השבת וקדושיה, ואמר ששת ימים תעבוד להזהירם שלא ישמעו אל דברי המעוננים יום פלוני טוב לעשות בו פעל פלוני ויום פלוני איננו ראויה הצלחה אמר אל תחוש לזה, אבל ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך כי כל הימים ההם טובים ומצליחים ברצות ה' דרכי איש והיום השביעי בלבד הוא יום השביתה והבטול לא מפני טבע שבתאי, כי אם מפני ה' יתברך ומצותו, וכמו שבאר זה בדברות הראשונות באמרו "כי ששת ימים עשה ה' וגו', רצה לומר כל הימים היו שוים במעשה בראשית ובכלן עשה ה' יתברך, ולכן כלם נאותים לעבודות ולמלאכות כלם, וראוי לאדם שילך בדרכיו ית', וכמו שהוא ית' ששה ימים עשה, כן יעשה האדם כל ו' הימים ולא יירא מאחד מהם, וכמו שהוא ית' שבת וינפש כן יעשה האדם ביום ה' שביתה גמורה כדי שעם השביתה ועם המלאכה תתפרסם אמונת החדוש ובריאת העולם בשלמותו ופנת הנהגתו יתברך אותם שהוא היכול על כל המעשים וכל הזמנים והימים לפניו כאחד ולזה אין להם כי אם לשמוע בקולו ולשמור מצותיו והוא יענה את השמים והם יענו הדגן והתירוש והיצהר.

אברבנאל, ואתחנן - ה, יב



פניני הלכה

שאלה: בבתי מלון מצוי שירות מיוחד, שכשמניחים את הנעליים לפני הדלת, פועלי בית המלון מצחצחים ומבריקים את הנעל. מי שהניח נעל לפני הדלת בכניסת השבת, ופועלי בית המלון צחצחו לו את הנעליים במהלך השבת, האם מותר לו לנעול את הנעליים הללו בשבת?

תשובה: אסור להניח את הנעליים לפני דלת החדר של בית מלון, אם ידוע שהמשרת הגוי יצחצח את הנעליים בשבת. עזב את בית המלון בכניסת השבת, ונזכר כי הניח נעליים לצחצוח בפתח החדר, עליו לשוב לבית המלון ולהכניס את הנעליים לחדר, כדי שלא ייכשל באיסור אמירה לגוי.

במדה והניח את הנעליים, וידוע שהמשרת צחצח אותם בשבת עצמה, אסור לנעול את הנעלים במשך כל השבת עד מוצאי שבת כשיעבור שיעור זמן שבו כבר יוכלו לצחצח את הנעליים במוצאי שבת.

אם צריך לצאת לדבר מצוה, כגון להתפלל במגן, ואין לו נעליים אחרות לנעול, מותר לו לטנף את הנעליים ובכך לבטל את הצחצוח שנעשה באיסור, ועל ידי כך יוכל להשתמש עם הנעליים לצורך דבר מצוה. אך קולא זו היא רק לצורך מצוה, ולשאר צורך אין להקל בכך.

כל זה, הוא באופן שידוע בזמן הנחת הנעליים לצורך הצחצוח, ששירות זה ייעשה במשך השבת. אך אם השירות פועל גם בשעות היום, וכשהוא מניח את הנעליים מבעוד יום, ישנה אפשרות שהשרת הגוי יעשה את הפעולה מבעוד יום, אין מוטל עליו חיוב להכניס את הנעליים לחדר בכניסת השבת, אפילו אם הוא יודע שהגוי יעבוד עבורו בשבת, כיון שבהנחת הנעליים לפניו כדי שיעשה את המלאכה, לא היה מונח בכך שיעשה זאת בשבת.

מקורות: משנה ברורה שכו, טז; מלכים אומניך ב, כב והערה מד - מוה.



פרשת השבת

וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וַהֲשַׁבֵּתְ אֶל לְבָבְךָ בִּי ה'
הוּא הַאֱלֹהִים בְּשֵׁמִים מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ

מִתְחַת אֵין עוֹד: (ד, לט)

וידעת היום. צריך לדעת מה ידעת יום מימים מה ישיב אל לבו, ואולי שנתכוון להערות הצריכין להכניע היצר השוכן בלב האדם וכו'.

י) יתבאר על דרך אומרם ז"ל (שמות רבה פרשה כה) שקול שבת כנגד כל התורה כולה, והנה לפי שיבא היצר ויאמר לאדם מה כחך כי תיחל לקיים כל התורה כלה שהיא שלימות האדם, ומה גם אדם שעברוהו רעות רבות ירחיקו היצר מה תוכל לתקן את אשר פעלו ידיך מהרעות, לזה אמר משה "וידעת היום" אותה שכתוב בו היום שהוא השבת דכתיב (שמות טז, כה) כי שבת היום, תן דעתך עליו ובו תשיב אל לבך, כי הוא שקול כנגד כל התורה, וזה יועיל לסתור ב' טענות בין לתקן מה שעברוהו מהמרדים, בין להשלמת הנפש, שעל ידי שמירתו הרי הוא כאלו קיים תרי"ג מצוות.

אור החיים הקדוש



אמרת השבת

אוהבי ה' המחכים בבנין אריאל, ביום השבת שישו ושמוחו כמקבלי מתן נחילאל.
זמירות לליל שבת, זמר "כל מקדש"

מוזכרים כאן שלושה דברים, א' שמירת שבת, ב' קבלת התורה, ג' בנין בית המקדש. ביאר האדמו"ר רבי חנוך הענין מאלכסנדר, ממלא מקומו של בעל החידושי הרי"ם מגור, כי יש שייכות מיוחדת בין הדברים הללו:

בית המקדש השני נחרב בשל שנאת חנם, וחורבנו נמשך עד עתה בשל עוון זה, כידוע מדברי חז"ל במסכת יומא (דף ט). ואילו בזמן קבלת התורה היה אחדות גמורה בין כל בני ישראל, כפי שלומדים ודורשים חז"ל מהפסוק ויחן שם ישראל כנגד ההר' - כאיש אחד בלב אחד.

שבת היא זמן של אחדות בין בני ישראל, וכפי שביארו הספרים הקדושים ששבת הוא בעולם הנשמות, ובה לא שייך חס ושלוש שום ענין של פירוד.

זהו כוונת הפייטן, אוהבי ה' המחכים בבנין אריאל, כלומר המצפה לישועה ולבנין בית המקדש, יראה לקרוא לשבת עונג וביום השבת שישו ושמוחו, ויהיה זה כמו בעת מתן תורה כמקבלי מתן נחילאל, שהיו בו כל בני ישראל באחדות גמורה, ועל ידי כך נזכה לבנין בית המקדש, שיבנה מתוך אחדותם של בני ישראל.



מעשה לשבת

הנידוי על הנידוי

סיפור מיוחד לרגל יום הייארצייט של ה"מגלה עמוקות"

המקרה המוזר שהוא עד לו. כששמע זאת הב"ח, היצר לו על כך מאוד, ואף בלבו היתה תרעומת על בעל המגלה עמוקות, שלא ניגש לומר שלום לחתנו המבקר בעיר לתפארת כל בית ישראל. החליט הב"ח לכנס את כל גדולי עירו כדי לדון בדבר, ושלה לקרוא לכולם לאסיפה.

היות והיה זה בערב שבת, ניסו הכל להשתמש מלדון בין אותם הרים גדולים, ונענו ואמרו כי אין להם זמן בערב שבת להתכנס ולדון בדבר, ולכן ביקשו לדחות את האסיפה



אחד מקדושי האומה שהיו לכלל ישראל במרוצת הדורות והתפרסמו לדורות עולם, הוא שמו של הגאון הקדוש רבי נתן שפירא מקראקא, בעל ה"מגלה עמוקות", שחיבור מיוחד של ספרו הוא חיבור על הפסוק הראשון בפרשתנו "ואתחנן" אותו הוא מפרש בלא פחות ממאתים חמישים ושנים אופנים שונים בכל חלקי התורה! יום פטירתו של המגלה עמוקות - י"ג אב - חל השנה גם כן בשבת זו פרשת ואתחנן, והסיפור הבא, הוא סיפור מיוחד שנמסר לדורות על גדולתו של בעל המגלה עמוקות, כפי שסיפרו

המיוחדת הזו למוצאי שבת, מתוך תקוה גדולה כי במהלך השבת העניינים יסדרו.

אך כיון שעברה השבת, ואף במהלך כל השבת, לא ניגש המגלה עמוקות כלל לכבד את ה"ט"ז, התכנסו כל רבני העיר מיד לאחר הבדלה לכניס בביתו של המרא דאתרא בעל הב"ח, כדי לדון כדין של תורה בבזיון התורה שנעשה על ידי... בעל המגלה עמוקות. בכבוד ראש התיישבו דיני העיר ודנו על המקרה, ופסק יצא מאיתם, כי כיון שהיה במעשיו של המגלה עמוקות פגיעה חמורה בכבוד התורה, על כן אין מנוס מלהטיל נידוי על בעל המגלה עמוקות. ידם של הדיינים רעדה, הרי הם עומדים לחתום על כתב נידוי לקדוש ה' שהוא ספר תורה מהלך, אך לא היה בידם ברירה, כיון שמצוים הם לעמוד על משמר כבודה של תורה.

המגלה עמוקות ישב באותה עת עדיין בסעודה שלישית אותה משך לתוך הלילה, והתגלה לו משמים על האסיפה הזו שמתנהלת באותה עת כלפיו, ובה הוחלט להושיבו בנידוי. בעודו יושב מהורהר מה לעשות, הגיעו לפניו שוחטי העיר, שבאו לשאול שאלה גדולה שהתעוררה בבית המטבחים בנוגע לריאה, כפי שהיה נהוג בעיר שאת השאלות שבבית המטבחים הולכים לשאול את המגלה עמוקות. אך הפעם, כשהשואלים הגיעו, אמר להם המגלה עמוקות, שאינו יכול

בין רבני העיר נפקד למרבה הפליאה מקומו של בעל המגלה עמוקות, שלא יצא לקראתו של ה"ט"ז. ואם לא היה די בכך, הרי שהפליאה גדלה שבעתיים, כאשר לאחר שהט"ז הגיע לעיר, לא נפקד מקומות של אחד מבני העיר שעבר לפני גדול הדור לתת לו ברכת שלום עליכם, מלבד אחד מיוחד שלא נראה פוקד את מעונו של ה"ט"ז בבית חותנו, הוא בעל המגלה עמוקות, שאף לא בא לתת ברכת שלום לאורח הגדול. הפלא התעצם, כאשר בהמשך השבוע, התפללו בעל ה"ט"ז ובעל המגלה עמוקות באותו בית הכנסת, אך המגלה עמוקות לא ניגש אפילו פעם אחת לומר שלום לאורח הגדול ששמו יצא לתהילה בכל רחבי ישראל. אך הבריות שלא היה להם שיג ושיח בין גדולי הדור, לא התערבו ולא דשו בפליאה הגדולה הזו, והותירו זאת להבנתם הרחבה של אותם גדולי הדור...

אמנם, ה"ט"ז עצמו חלשה דעתו, ולא הבין מה פשרו של דבר. ביום הראשון עוד חשב, שמא מקרה הוא, ויתכן שבעומק עיונו של בעל המגלה עמוקות העסוק תדיר בדברי תורה עילאיים שהתגלו לו, לא ראה אותו ולא הבחין בכל המולה הגדולה המתרחשת בעיר, אך לאחר שכבר עברו שלושה ימים ולא נתן לו שלום, היה בלבו של ה"ט"ז תרעומת על בעל המגלה עמוקות. בצר לו, פנה ה"ט"ז לחותנו הב"ח, וסיפר לו על

רבי מרדכי זאב אורינשטיין רבה של לבוב, שקיבלו איש מפי איש:

רבינו דוד בעל הטורי זהב על חלקי השולחן ערוך הנודע בכינוי "הט"ז", היה רבה של לבוב, ומגדולי הדור שהעיקו חמה בגדלותם. הוא היה חתנו של רבינו יואל סירקיס הנודע בכינוי הב"ח, על שם ספרו "בית חדש", שניהן כרבה של העיר קראקא בחייו של בעל המגלה עמוקות, שאף הוא כיהן בקודש כראש הישיבה הגדולה בקראקא ואב בית הדין.

באחד הימים גמלה בלבו של בעל הטורי זהב, לצאת ולבקר ביקור של כבוד בבית חותנו הגדול רבן של ישראל, ונסיעה זו עשתה לה כנפים של כבוד התורה, כאשר שני המלכים נועדו יחדיו.

יצאתו של ה"ט"ז את שערי עירו לבוב, עשתה רושם גדול, כאשר כל תלמידי החכמים ונגידי העיר הגדולה, יצאו ללוות אותו בעת עזיבתו את שערי העיר, לקראת ביקורו אצל חותנו הגדול, וגדל כבוד התורה עד מאוד.

עוד קודם שהגיע ה"ט"ז לעיר קראקא, כבר נודע בעיר כי ה"ט"ז עומד לבוא לביקור אצל חותנו הגדול רבה של העיר, והמוני בני העיר בראשות רבם ומאורם, יצאו לקראתו של ה"ט"ז לקדמו בעת ביאתו לשלום, ואלפי אנשים ליוו את כניסתם לעיר.



לענות להם, כיון שברגע זה הטילו עליו רבני העיר נידוי, וביקש מהם ללכת לביתו של הב"ח כדי לבטל את הנידוי שעומדים להטיל עליו. הללו נרעדו לשמוע הבקשה שהטיל עליהם המגלה עמוקות, וניגשו בחיל ורעדה לביתו של הב"ח, שם היו מסובים לצד הב"ח וחתנו הט"ז כל דיני העיר. כשהם נכנסו, הם הודיעו שהם באים בשליחותו של בעל המגלה עמוקות כדי לבטל את הנידוי, וכשישמעו זאת הדיינים ונוכחו לראות את רוח קדשו של המגלה עמוקות, נתנו להם מיד את הכתב אותו התחילו לכתוב, וקרעו זאת לגורים.

הט"ז בראותו כך, היה בטוח שכיון שבעל המגלה עמוקות כבר יודע היטב על הפגיעה שפגע בכבודו, מיד ביום ראשון יגש אליו ויברך אותו לשלום. אך לא כך היה. עברו עוד כמה ימים, ורק ביום רביעי ניגש המגלה עמוקות לברך לשלום את בעל הט"ז. כאשר ניגש המגלה עמוקות לפני הט"ז, אמר לו הט"ז כי פי דין אינו יכול לענות לו לשלום, מאחר שבלבו יש תרעומת עליו על התנהגותו כלפיו במשך השבוע האחרון.

הגיב המגלה עמוקות ואמר: יאמין לי כבודו, כי לא רציתי לצער אותו, אלא שמוכרח הייתי שלא לענות לו, כיון שכבודו היה בנידוי! הט"ז בשמעו זאת התחלחל, ולא הבין על מה היה בנידוי. הוא פשפש במעשיו, ולא ראה דבר לתלות בו את הנידוי עליו דיבר המגלה עמוקות.

פתח המגלה עמוקות וסיפר לו: בשעה שנסע כבודו מלבוב לכיוון קראקא, והיה מלווה בהמון עם שרקדו לפניו, לא שמתם אל לבכם כי אלמנה אחת גם רצה מאחורי עגלתכם מתוך בכיה גדולה על כך שאין לה פרנסה, וכבודו לא שמע אותה. מסיפור זה נעשה רעש גדול בשמים, ונידו אתכם לשלושים יום, והיום נגמרו אותם שלושים יום, והותר הנידוי מהשמים! "לא יכולתי עד עתה לברך אתכם לשלום" סיים המגלה עמוקות את דבריו המצמררים.

הודה לו בעל הט"ז לבעל המגלה עמוקות, כי הביא לתשומת לבו את אותו מקרה, כדי שיוכל לתקן את מה שנעשה מחוסר תשומת לב.



יְלָדִים יְקָרִים!

החפש הגיע. גם הילדים שעד עכשו עוד למדו, יוצאים עכשו לקמה שבועות של התרענונות, לקראת תחלת שנת הלימודים שתתחיל עם תחלת חודש אולול הבא עלינו לטובה.

בשבועות האלו, נתרענו ונאגור פחות נפש לקראת שנת הלימודים הבאה עלינו לטובה, שבה נתקדם עוד ונתעלה עוד ונהיה כבר גדולים יותר משנה קודמת.

קד הוא דרכו של האדם, הוא כל הזמן מתעלה ומתעלה, ואינו נשאר עומד על מקומו. אי אפשר להשאר כל הזמן בכתה א', מכתה א' עולים לכתה ב', ומכתה ב' הלאה לכתה ג', וכה הלאה והלאה.



קד זה גם בכל דבר בחיים, תמיד צריכים להתקדם ולהתעלות. גם ברוחניות אי אפשר להשאר תמיד במצב הנוכחי של האדם, אם אדם נמצא במדרגה רוחנית מסוימת, של קביעות שעות ביום לתורה ולתפלה, הרי שבהם הוא צריך להתקדם הלאה והלאה. הוא צריך להתקדם בלמוד התורה, הוא צריך להתקדם בתפלה בפנייה.

גם בשחזורים על הלמוד, מתגלים תמיד נקודות חדשות שלא התגלו בלמוד הקודם, וגם זה נחשב להתעלות. הנה בשבועות האלה, אנו חוזרים בקריאת התורה וקוראים על אותם דברים שגבר למדנו בתמימים קודמים, כמו למשל על קבלת התורה שגבר למדנו בתמימים קודמים, אנו חוזרים ולומדים על קד בקרשת השבוע, אבל עם תוכנה והבנה חדשה.

אם בתמימים למדנו רק על "זכור את יום השבת", השבוע אנו לומדים על "שמור את יום השבת", וכה הלאה והלאה, כל אחד יוכל למצוא דגמאות נוספות על הלימודים הנוספים אותם לומדים בעת התורה.

קד זה גם פוגע לכל שבת ושבת, החזרת אלנו מידי שבוע בשבוע. עלינו לדעת כי כל שבת היא שבת מיוחדת, פחותה לא היתה קדם לכן. נכון שכל השבתות נראים אותו דבר, אבל תמיד צריכים להתחדש עם הבנה נוספת בקרשת השבת, שקדשתה היא פה גדולה ועצומה.

השבתות הם מנוף לעליה והתחדשות, עמה נוכל תמיד להתעלות ולהתחדש עוד ועוד.

שבת שלום ומבורך.

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030